

Standard FCI

Autor: Daniel Kozłowski
piątek, 17 luty 2006
Zmieniony czwartek, 25 styczeń 2007

FCI-Standard N° 104 / 12. 03. 1999 / GB
GERMAN SPANIEL
(Deutscher Wachtelhund)
Wzorzec: FCI 104
Kraj pochodzenia rasy: Niemcy
Data opublikowania obowiązującego oryginału wzorca:
24.07.1966 uaktualnienie: 12.03.1999 / Niemcy
Tłumaczenie: mgr Ludmiła Parynow
Uwagi : Władysław Kwitowski

Użytkowanie: płochacz, wszechstronny pies myśliwski
Klasyfikacja FCI:
Grupa VIII; psy aportujące, płochacze, psy dowodne;
Sekcja 2: płochacze
Podlega próbom pracy

Krótki zarys historyczny

Z literatury dotyczącej łowiectwa wynika, że już od setek lat istniały psy myśliwskie podobne do obecnego płochacza niemieckiego, użytkowane do wypłaszania dzikiej zwierzyny. Także określenie "Wachelhund" (Wachtel przepiórka w języku niemieckim - pies do polowań na przepiórki) można poprzeć historycznymi dowodami. Na przełomie poprzedniego wieku rozpoczęto hodowlę rasy płochacz niemiecki zapisanej w księgach rodowodowych. Przodkiem rasy był "Lord Augusta 18341", pochodzący z Staufenberg (Górna Bawaria). W wyniku kojarzeń z odpowiednimi sukami rozpoczęto hodowlę tej rasy. Początek stanowił psy o umaszczeniu tylko brązowym (częściowo z białymi znaczeniami) i biało-brązowym. Za osobliwość uchodziły psy biało-brązowe o małym czerwonym znaczeniu na głowie i łapach, tzw. "podpalaniu".

Suka "Baby auf der Schanze 18381," wniosła do hodowli umaszczenie brązowo - dereszowate. Rudolf Friess (R. F.), mający przez dziesiątki lat wpływ na hodowlę niemieckiego płochacza przyczynił się do rozdziału hodowli na umaszczenie brązowe i brązowo-dereszowate. Mimo wąskiej bazy wyjściowej w hodowli, na wskutek ukierunkowanego kojarzenia w obrębie obydwóch odmian udało się mu zapobiec wadom genetycznym. Rozdział umaszczeń wydawał się mieć także sens ze względu na trochę różne predyspozycje psów. Psy brązowe jako polujące krótko i łatwiej jest prowadzić po łuku; psy brązowo-dereszowate, psy polujące szeroko polują szczególnie chętnie na tropie.

Różne predyspozycje nie mogą już obecnie uchodzić za niezawodną cechę charakterystyczną różnicującą obydwie odmiany, ponieważ w międzyczasie z różnych względów dokonywano wielokrotnych kojarzeń w obrębie obydwóch odmian. Ogólnie jednak, jeszcze obecnie obowiązuje ten rozdział w celu otrzymania już nie spokrewnionej ze sobą rezerwy krwi, w obrębie rasy.

Płochacz niemiecki był i jest hodowany wyłącznie przez myśliwych dla myśliwych jako płochacz i wszechstronnie użytkowy pies myśliwski.

Ogólne wrażenie

Płochacz niemiecki jest psem średniej wielkości, o długim włosie, bardzo umięśnionym, o szlachetnej głowie i mocnym kośćcu. Ogólnie, dłuższy niż wyższy, w żadnym razie nie może sprawiać wrażenia wysokonożnego.

Ważne proporcje

Stosunek długości tułowia do wysokości w kłębie 1,2:1

Stosunek głębokości klatki piersiowej do wysokości w kłębie 0,5:1

Stosunek długości kufy (trzewioczaszki) do mózgowioczaszki wynosi 1:1

Zachowanie / charakter

Żywy i poluje z pasją, przyjazny i odważny, bardzo inteligentny i łatwo dostosowujący się do różnych warunków, nie może być ani płochliwy ani agresywny. Płochacz niemiecki jest płochaczem i wszechstronnie użytkowym psem myśliwskim na porośniętych terenach, przeważnie leśnych i w wodzie

- wyposażonym w silną wolę do przeszukiwania,
- chętnie i pewnie pracującym na tropie i farbie,
- niezawodnie głośnym,
- o doskonałym węchu,
- aportującym i lubiącym pracę w wodzie,

- cięty wobec zwierzyny i drapieżników,
- przy odpowiednim ułożeniu i prowadzeniu samodzielnie polującym i kontrolującym duży obszar, niezawodny także w pracy na farbie i w odnajdywaniu postrzałka. Od początku hodowli nie zwracano uwagi na predyspozycje psa do robienia „stójki".{mospagebreak title=Głowa}

Głowa

Mózgowiočaszka :

Czaszka: płaska, średnio szeroka, bez widocznej kości potylicznej

Stop: nie bardzo zaznaczony

Trzewiočaszka :

Nos: trufla duża i ciemna, szeroko rozwarte nozdrza, przebarwienia pigmentu są wadliwe, lekki garbonos jest ozdobą psa.

Kufa: silna O równym szerokim grzbiecie nosa, ku dołowi lekko zaokrąglona, nigdy szpiczasta, nie krótsza niż mózgowiočaszka

Fagle: proste, suche, ściśle przylegające, pigmentacja odpowiednia do umaszczenia

Szczeka/uzębienie: uzębienie kompletne o 42 zębach w następującej formule (schemat widziany z. góry):
prawa strona M P C I I C P M lewa strona

szczeka 2 4 1 3 3 1 4 2 szczeka

żuchwa 3 4 1 3 3 1 4 3 żuchwa

Wyjaśnienie oznaczeń powyższej formuły:

I - siekacze (dentes incisivi)

C – Kły

P - przedtrzonowce (dentes premolares)

M - zęby trzonowe (dentes molares)

zgrzyz: nożycowy; cęgowy tolerowany; uzębienie silne, zęby dobrze rozwinięte.

Wargi:

suche, przylegające, łuki jarzmowe nie uwypuklone.

Oczy:

średniobrazowe, pożądane ciemnobrazowe średniej wielkości, osadzone trochę ukośnie na boki, ani wypukłe, ani też głęboko osadzone; ściśle przylegające powieki bez widocznej migotki. Brzeg powieki pokryty włosami.

Uszy:

wysoko i szeroko osadzone, płaskie, nie zwijające się, zwisające blisko oczu, niezbyt długie, mięsiste, kształtu płata; pokryte równomiernie włosiem sięgającym krawędzi wewnętrznej, Uszy przyłożone do przodu powinny sięgać truflki nosa.

Szyja

Silna, przechodząca łagodną linią w pierś i grzbiet, kark szczególnie dobrze umięśniony; nie za krótka, bez widocznego łałoka.{mospagebreak title=Tułów}

Tułów

Górna linia:

prosta, płynnie przechodząca przez poszczególne części tułowia, zad lekko opadający, ogon noszony na przedłużeniu linii grzbietu lub lekko opadający.

Kłęb: mocny i dobrzeznaczony.

Grzbiet: krotki i silny, bez wgłębienia za kłębem.

Lędźwia: bardzo umięśnione, sprawiają wrażenie szerokich.

Zad: lekko opadający, nigdy nie przebudowany, trochę poniżej wysokości w kłębie

Pierś: widziana z przodu o przekroju owalnym, z boku sięgająca aż do łokci. Klatka piersiowa długa, dobrze wysklepiona, lecz nigdy beczkowata ani płaska.

Dolna linia i brzuch: od ostatnich żeber rzekomych miernie podciągnięte ku tyłowi, także po stronie spodniej całkowicie pokryte gęstym włosiem ościstym i podszerstkiem.

Ogon:

W spokoju noszony na przedłużeniu linii grzbietu prosto lub ku dołowi; w sianie podniecenia lekko wzniesiony i w żywym ruchu; aby uniknąć zranienia ogon winien być przycięty (kopiowany) o najwyżej jedną trzecią w pierwszych trzech dniach po urodzeniu. (W krajach, w których obowiązuje zakaz ciecienia ogonów, można go pozostawić w naturalnej długości).

Kończyny

Kończyny - przednie:

Ogólnie: widziane z przodu proste i równoległe, widziane z boku ustawione pionowo do podłoża, dobre katowanie.

Łopatki: bardzo umięśnione, łopatka przylegająca ściśle do piersi.

Ramię: w ruchu porusza się wzdłuż piersi.

Łokieć: ściśle przylegający do tułowia, nie wykręcony ani do wewnątrz ani na zewnątrz.

Podramię: proste, połączenia ze sławami nie mogą być rachitycznie poszerzone.

Staw nadgarstkowy: mocny.

Śródreczę: skierowane nieco ku przodowi.

Łapy przednie: o kształcie łyżkowatym, palce dobrze zwarte, niepożądana łapa kocia czy też zajęcza, silne, mogące stawiać opór, dobrze pigmentowane opuszki i silne pazury.

Kończyny tylne:

Ogólnie: z boku oglądane - dobre katowanie stawów kolanowych i skokowych; z tyłu widziane - proste i równoległe, ani beczkowate ani krowiaste; mocny kośćiec.

Udo: szerokie i bardzo umięśnione, dobre katowanie między udem a miednicą.

Kolano: mocne, dobre katowanie między udem a podudziem.

Podudzie: długie, umięśnione i muskularne.

Sław skokowy: silny.

Śródstopie: krótkie, ustawione pionowo.

Łapy tylne: jak przednie. {mospagebreak title=Mechanika ruchu}

Mechanika ruchu:

Płynna i zgarniająca dużo przestrzeni; łapy powinny poruszać się po linii prostej i równoległe wzdłuż ciała.

Skóra:

Mocna i ściśle przylegająca, bez fałd i pigmentacji.

Szata:

Włos:

silny, ściśle przylegający, lekko falisty, czasami także łukowaty (Astrachan) lub gładki długi włos, nie za cienki ani jedwabisty; na karku, na uszach i na zadzie często występują loki; na tyle przednich kończyn i na ogonie obfite pióro; przy szyi często obustronnie kołnierz (żabot); także brzuch dobrze owłosiony; kufa, partia twarzowa pokryta gęstym krótkim włosiem; uszy pokrywają loki lub gesty włos falisty, przechodzący również na stronę wewnętrzną; między palcami włos obfity, ale nie zbyt długi.

Maść:

Plochacz niemiecki hodowany jest w dwóch odmianach:

- jednolicie brązowa odmiana, rzadziej czerwona*; często o białych lub dropiatych znaczeniach na piersi i palcach.

- odmiana brązowo - rzadziej czerwono- dereszowata*: na tle zasadniczej farby występują brązowe wzg. czerwone* włosy pomieszane gęsto z białymi; często pies ma brązową wzg. czerwona* głowę, jak również łaty a także płaszcz na całym grzbiecie. Do tego umaszczenia należy także dropiate — na białym ile duże brązowe wzg. czerwone łaty jak również omaszczenie marmurkowe - na tle zasadniczej białej farby występują dodatkowo brązowe wzg. czerwone kosmyki włosów o kształcie cętek lub kropek; także, gdy rodzice są maści jednolitej.

W obydwóch odmianach umaszczenia mogą występować czerwone* znaczenia (podpalanie) nad oczami, na kufie, łapach i przy odbycie.

*Zaliczamy tutaj wszystkie występujące warianty koloru czerwonego (lisi, sarni lub jeleni).

Wielkość i masa ciała

Wysokość w kłębie:

psy: 48 - 54 cm,

suki: 45 - 52 cm,

Masa ciała:

Odpowiednio do wielkości psa masa ciała waha się między 18 - 25 kg (suki trochę lżejsze od samców).{mospagebreak title=Wady}

Wady

Każde odstępstwo od przedstawionego wzorca należy uznać za wady. Ocena ich powinna być proporcjonalna do stopnia ciężkości tego odstępstwa, np.:

- wyraźnie zaznaczony stop,
- zbyt głębokie luźne fafle,
- brak jednego P1,
- nie przylegające ściśle powieki,
- zbyt wąski kanał uszny (predyspozycja do stanów zapalnych ucha),
- beczkowata klatka piersiowa,
- wysokonożność lub lekka budowa kośćca,
- włos cienki, rzadki lub jedwabisty; mało owłosiony brzuch; skórzaste końce uszu,
- niewielkie przekroczenie górnej i dolnej granicy wielkości i masy ciała.

Poważne wady:

- zmiany na skórze (stany zapalne skóry, atopia),
- braki zębowe (poza brakiem jednego P1).

Wady dyskwalifikujące:

- słaby charakter, strach przed strzałem i brak ciętości na dziką zwierzynę,

- poważne wady zgryzu (przodozgryz lub tyłozgryz, zgryz krzyżowy),
- ektropium, entropium,
- maść czarna.

Uwaga:

Samce powinny posiadać dwa normalnie rozwinięte jądra w pełni zstąpione do moszny.